

Güneş Sepeti

Muzaffer Kale

MUZAFFER KALE
GÜNEŞ SEPETİ

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2015

2. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Burçak Başpınar, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-2828-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750728280

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MUZAFFER KALE GÜNEŞ SEPETİ

ÖYKÜ

2016 SAİT FAİK HİKÂYE ARMAĞANI

♥can

MUZAFFER KALE, 1957'de doğdu. Çocukluğu Bodrum Bahçeyakası köyünde geçti. Çiftçi bir ailenin iki çocuğundan büyüğü... Orta ve liseyi Milas'ta okudu. Uzun yıllar yaşadığı Diyarbakır'da, Dicle Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı'nı bitirdi. Başta şiir olmak üzere çalışmaları 1981'den beri, edebiyat dergilerinde yayımlandı. Değişik işlerde çalıştı. Öğretmenlik yaptı. İzmir'de yaşıyor. Yayımlanmış şiir kitapları: *Bir Günlük Güneş*, *Gözlerim Akşama Ölü*, *Acıtmıyor Boynumu Dünya*, *Işıktan Kalan Kırılma*, *Hiçbir Şeyi Unutmadım*, *Sakın Zar Atma*, *Lirik Aksan*, *Menekşenin Sayılı Günleri*.

Önemli olanları aynı anda algılayan seçici bilinç,
toplu fotoğraflarda kimsenin yüzünü şaşırılmaz.

İçindekiler

Şimdiki Ben Olmam Gerekiyordu	13
Evin Son Durumu	17
Güneşte İki Kadın	19
Geldiler	21
Haziran Başı	23
İzin	25
Düşünce Kırıldı	27
Bahçe Odasındaki Dayım	29
Üflemler ve Yaylı Çalgılar	33
Beklenmedik Gelişme	35
Kesin	37
Son İstek	39
Kızıl Üzümler ve Eşekarıları	41
Oyun	43
Civciv Sesleri	45
Kırık Bayır	47
Sarmal	49
Koku	51
Ev Bark Çoluk Çocuk Numara 48	53
Güneş Çarpması	55

Bir Akşama Doğru	57
Yabancı	59
Bakır Tel İşçileri	61
Dedemin	63
Sağ Serbest	65
Suçlu Karga	67
Gökyüzü Yukarıda Tuttuğu Mavi Bir Şeyi Birine Bağışlıyordu	69
Arkadaş Canlısı	71
Dar Hava	73
Yazılar Evi	75
Naylon Akıl	77
Yok Bahçede	79
Tinnitus	83
Güzün İlk Soğukları	87
Sayı Çiçekleri	89
Öyle Dağınık	93
Kafa Dinlemek İyidir Bazen	97
Geçen Perşembe	101
Yukarıda	105
Ölüm Kuş Gibi Öter	109
Bir Yirmi Dakika	115

ŞİMDİKİ BEN OLMAM GEREKİYORDU

Bana gelinceye kadar seslerin içi boşalıyordu, ne söylendiği anlaşılmıyordu.

Kadını gördüm. Annemdi. Annem olması gerekiyordu zaten. Beni görmüyor, küçük bir çocuğun üstünü değiştiriyordu. Bir deri bir kemikti çocuk, saçları uzamış akmıştı. Çocuğa fanilasını giydirirken ellerine dikkat ettim annemin. Öyle okşayıcı, öyle uzun parmaklı... Küçük çocuğun yüzü bana dönüktü. Beni görmüyordu. Herhalde bu benim, dedim. Ben olmam gerekiyor. Bal gibi benim. Sol kaşımın üstünde teyzemlere giderken düştüğümde açılan yara var, yeni kabuk bağlamış, öylece duruyor. Elimi alnıma götürdüm, yaranın olduğu yere, terli, buz gibi.

Üşümüyorum ama titriyorum, titremenin önünü alamıyorum.

Silindir şapkasıyla bir adam beliriyor. Benim babam. Elinde, kaynayan armuda benzeyen iri bir meyve var. Kaynatıldıktan sonra yenir de o. Tadı biraz mısır darısına benzer ama o da değildir. Babam silindir şapkasını geriye doğru devirmiş, gülümsüyor, aslında her zamanki hali... Yüzünün şekli öyleydi babamın. Beni görmüyordu.

Yanımıza geldi babam. Bir eliyle annemin elini tuttu, annemin uzun ince parmaklı elini, bir eliyle de benim kuru kavruk elimi.

Benim elim olması gerekiyordu o elin. Babamın elinin sıcaklığını duyuyordum avucumda.

Sesler çekilmişti. Karanlığı dinledim. Böyle karanlığın içinde çınlama gibi bir ses bulunur bazen; ama şimdi hiçbir şey yoktu. Yarı uykuda yarı uyanık olmalıydım. Sınırdı. Bedenimi yokladım. Üstüne yattığım sağ kolum uyuşmuştu. Kalbim hızlıydı. Kalkmalı, ışığı yakmalı, odayı havalandırmalıydım. Öyle yapmam gerekiyordu. Elim tutmaz olmuş.

Elimi güçlendirmeliydim. Şimdi, ne demek bu, elini güçlendirmek... Hayır, öyle dememeli. Bazen güçsüz düşebilir insanın eli. Her şey bir oyun değil mi. Oyun oynuyoruz. Oyundayız. Kartlar dağıtılıyor. Duyan geliyor. Ne alaka. Berbat, çamurdan bir el... Oyun başlayınca kimse birbirini tanımaz. Karşındaki babanın oğlu olsa bile ne yazar. Bir şey yazmaz. Kendini bile tanıyamazsın. Oyun başlamadan önceki sen gitmiş yerine başka biri gelmiştir. Sen, başka biri olarak devam edeceksin. İşine gelirse. Sen, sen olsan oynayamazsın zaten oyunu. Kartları yöneteceksin. Havanın yönünü değiştireceksin. Bir oyuncudan öteki oyuncuya döşeli elektrik düzeneği vardır. Maça, sinek, karo; vale, kız, papaz... Maça dokuz yanınca maça dokuz çekmelisin. Kız havalanır uçar gider. Bazı kızlar havalı, bazıları kanatlı olur. Kanatlı olması gerekir bazı kızların. Kanat yerleri vardır.

Her şeyi bir oyuna çevirenlere gıptayla bakmışımdır. Yaşlanmaz onlar. Belki ölümsüz dedikleri de bunların arasından çıkıyordur. Böyleleri hiç belli etmezler kendilerini. Onların, zamanın geçmesine yardım ettiklerini düşünmüşümdür. Birilerinin zamanın geçmesine yardım etmesi gerekir. Zaman kendi kendine geçmesini bilmez, ister ki biri el atsın. Motor çalışsın, pat pat pat! Böyle bir şeyi ben yapamam. Yapamıyorum. Çok denedim, oluyor.

Böyle, deneme ve ardından gelen başarısızlık sayısı arttıkça, kendi gözünden düşüyorsun. Bu da benim işime gelmiyor. Hesap ortada.

Bütün oyunların temelinde, evveliyatında, şöyle de olsa böyle de olsa kazanma ve kaybetme vardır, eyvallah! Ama bana öyle gelmiyor el. Yani kazanma ve kaybetme olasılığı üzerine değil... Kaybetme ve yine kaybetme gibi olasılığı teke indirirken şansını ikiye katlayan bir şanssızlık. Git işine be!

Şanssızlık, yalnızlığa benziyor ama yalnızlıkla birbirini arayıp bulunca ortaya başka bir şey çıkıyor: Umut Hastalığı. Bu illete bir kez yakalandın mı anlamsız bir karasevdaya paçayı kaptırdın sayılır. Uyanık olacaksın, ışıkları yakacaksın, odayı havalandıracaksın.

Uzun sürmüş, bütün bedenini allak bullak eden deniz yolculuğu sona ermiş, ayağını karaya basmışsın gibi olacak. Yıllardan beri tanıdığın birine çiçek vereceksin. O senin verdiğin çiçeği alacak ve koklarken mutluluktan gözlerini kapatacak. Sen onların kokusuz olduklarını biliyorsun. Ama olsun. Öyle olması gerekir. Mutluluktan gözlerini kapatacak. İnsanın mutluluktan gözlerini kapatması, gözlerini bambaşka bir dünyaya açmasıdır.

Uyandım.

Sağ kolum hâlâ uyuşuk. Bir-iki hareket ettirdim.

Hemen şimdiki ben olmam gerekiyordu.

Onun için.

*Yankılanarak dönüyor sesim. Deniz serin ve berrak.
Yalnızca başım suyun dışında, bedenim suyun oyunlarına
uyarak, dağılıp toplanıyor. Kalbimin pompaladığı kanın
sesi kulaklarımda kabarıyor.*

*Nereye kadar, diye düşünüyorum.
Gerçekten nereye kadar!*

Şair Muzaffer Kale, ilk öykü kitabı *Güneş Sepeti* ile Can okurunun karşısında. Bu kitapta yer alan kısa kısa öyküler, yalın anlatımlarıyla dikkat çekiyor. Kale, çok renkli, geniş bir insan coğrafyasını gözlemliyor, kısa konuşmaların, anlık karşılaşmaların içindeki kırılmaları, önemsiz gibi görünen mimiklerin içinde yuvalanan öyküleri yakalıyor. Hepimizin içinde bulunduğu sorunlu, yoğun, gergin yaşamın içindeki öyküyü, şiiri yakalıyor. Farklı, kalıcı bir kitapla tanışacaksınız.

